

Retfærdighedshandling baade mod de ikke i Statskøvsjefestret ansatte Medlemmer af Skovkommissionen for 1850, men ogsaa imod Skovriderne, for at det kan blive klart, hvem der har havt Ret. Tillige vilde jeg med den ærede Formands Tilladelse, for ikke at gøre det til Gjenstand for nogen særlig Interpellation, rette det Spørgsmaal til den ærede Finansminister, hvorpaa jeg imidlertid ikke forlanger noget Svar nu, men om muligt ved 3die Behandling, hvorvidt den ærede Finansminister enten selv vil lade offentliggøre eller tilføje, at Andre offentliggøre, den Deel af den nævnte Skovkommissions Betænkning, som angaaer Statskøvens hidtilværende Behandling, og Midlerne til at opnaae en bedre. Ogsaa dette maa jeg betragte som et personligt Retfærdighedskrav fra de Paagældendes Side. Til Slutning skal jeg blot tillade mig at udbede mig det ærede Things Opmærksomhed for en kort Fremstilling af, hvoreledes Sagen har udviklet sig i de forløbne 5 Aar; det er nemlig ret forunderligt, at ligesom denne Sags Forhandling blev paabegyndt paa den første Rigsdag, der var sammendalt efter Grundlovens Emanation, og var en af de første Sager, det nyoprettede Domainedirektorat fik at behandle, saaledes er nu Sagen kommet til et vist Vendepunkt, samtidigt med, at den maa ske sidste Gang foreligger for Danmarks særlige Rigsdag (da jo denne Sag skal gaae over til Fællesforsamlingen), og at den Mand, der først beklædte Domainedirektoratet, definitivt har fratruddet denne Post, ligesom det vist ogsaa bliver sidste Gang, at jeg for min Person faaer Leilighed til at udtale mig derom. Den Gang, Sagen forelaae, blev der navnlig her i Salen gjort opmærksom paa, at den formodentlig mindre gode Tilstand, hvori Statskøvene befandt sig, hidrører fra, at Bestyrelsen var organiseret overordentlig feilagtigt. Herefter fulgte fra Regeringens Side Besættelsen af en Kommission til at tage under Overvejelse, saavel hvoreledes en bedre Bestyrelse kunde opnaaes, som hvad der ibrigt kunde være at foretage til Forbedring af Skovculturen. Resultatet af den første Deel af Kommissionens Opgave blev Forelæggelsen af et Lovudkast, som blev vedtaget, efterat det i Landstinget havde modtaget en ikke uvæ-

sentlig Forandring. Med Hensyn til den anden Deel af Kommissionens Opgave blev der opnaaet, at Regeringen iværksatte Optagelsen af de Beskrivelser, som jeg allerede har nævnt, hvorved der blev opnaaet det store og væsentlige Resultat, at der for et vist givet Tidspunkt forelaae Beskrivelser af alle Skovdistrikterne, som navnlig angav, hvoreledes Tilstanden var med Hensyn til den forhaandenværende Vedcapital og med Hensyn til Jordbundens Afbenyttelse. I Lovene om Bestyrelsen var der tillige bestemt, hvoreledes der skulde tilveiebringes nye Brugplaner. Kort efter at Lovene var udkomne, var Meningens om, at der muligens i Staten kunde savnes Kræfter til at fuldføre dette Arbejde, saa stærk, at der fra Overbestyrelsens Side blev gjort Skridt til at formaae en Mand udenfor Staten til at kvalificere sig til at indtræde deri, for at man kunde benytte hans Kræfter. Jeg lægger Vægt derpaa, og haaber fra Regeringens Side at høre en bestemt Befrættelse, eller hvis jeg skulde være feil underrettet, en bestemt Benægtelse af det Spørgsmaal, om en saadan Opfordring virkelig udgik fra Bestyrelsens Side, eller om en udenfor Staten staaende Mand har søgt at trænge sig ind i Staten, thi saaledes har det ogsaa været fremstillet. Dette Forsøg paa at tilvende Staten nye Kræfter lykkedes imidlertid ikke; derimod viste det sig tydeligt, efterat man havde arbejdet 1 Aar, at Statens Kræfter paa den Maade, de vare tagne i Benyttelse, vare utilstrækkelige til at lægge de nye Planer. De Mand, som det var overdraget at staae i Spidsen for dette Arbejde, erklærede, at med de Kræfter, de havde til Raadighed, kunde de ikke udføre det, og Følgen deraf blev, at der ved Finansloven blev bevilget en ikke ubetydelig extraordinair Sum, for at tilveiebringe disse Kræfter. Derefter har nu Reguleringskommissionen arbejdet et Par Aar, og der foreligger Udkast til en Plan, men som endnu ikke er antaget af Lovgivningsmagten, for eet Skovdistrikt, ligesom Kommissionen har arbejdet videre paa nogle andre Distrikter. Spørgsmaalet er nu, om vi skulle vedblive med at tilveiebringe disse Planer med denne store Bekostning. Jeg maa med Hensyn til en Uttring i Udvalgets Betænkning be-